

[Jørgen Jensen.]

tage det. Men jeg vil sige, at 29 kr. er også en uanstændig betaling i dag. Man har nævnt noget om deputationer. Der blev jo sagt i går af begge deputationer, at man følte, det var uanstændigt.

Vi lever i en tid, hvor man i radio og fjernsyn kan se, at edb-styringen vil betyde, at arbejderen i løbet af 20 år vil være ham, der er heldig at have 8 timers arbejde om ugen. Der er folketingsmænd, som i stedet for at støtte kravet om kort arbejdstid nu taler om et sabbatår som indsats mod arbejdsløsheden for at aflede opmærksomheden fra, at det var her og nu, man skulle sætte ind med kortere arbejdstid, med længere ferie, både af hensyn til produktivitetsstigningen, den stressende tilværelse og også af hensyn til arbejdsløsheden. Disse krav er ikke glemte, dem skal der fortsat arbejdes for.

Jeg vil altså understrege, at det er uanstændigt med de 29 kr. Jeg vil også understrege, at kravet om de 35 kr., som var rejst, fortsat lever i arbejderklassen, og at der også vil blive sat ind for at få det gennemført. Her vil jeg godt henvise til den udtalelse, som blev forelagt i går af den deputation, som vel for norges vedkommende sagde: vi ønsker et indgreb, vi ønsker, at man skal forhindre de konflikter. Men man sagde også tydeligt og klart, at man havde følt sig tvunget til at gå med til at forhandle på augustforligets grundlag, og så sagde man: vi vil under ingen omstændigheder mere stå som garant for overenskomster, der påtvinges os under disse betingelser, og vi skal udtrykke vor forståelse for dem af vore medlemmer, der gennem uparlamentariske og såkaldt overenskomststridige handlinger søger at gennemføre deres fuldt berettigede krav.

Jeg skal forsikre om, at de, som taler om, at kommunisterne vil strejke og kaos, de har med indgrebet i 1975, de har med deres optræden i hele den tidligere overenskomstperiode, og de har med det indgreb, som finder sted nu, været med til at skabe den uro, som er forudsætningen for, at kampene nu må føres på arbejdspladserne. Det skal sådan set være mine sidste bemærkninger, blot med en understregning af det, der har været fremhævet om lønglidningen, hvor det tydeligt og klart er sådan, at man ikke, som det bliver sagt, har grebet forsigtigt ind, men direkte har grebet ind i nerven i minimalønsområdet, hvor man har forhindret, at

arbejderne kan bruge det bevægelige lønsystem i de kommende to år.

Niels Helveg Petersen (RV):

I det radikale venstre er der stor tilfredshed med, at et stort flertal i folketinget nu står bag ophøjelsen af dette mæglingsforslag til lov. Det giver ophøjelsen til lov en vægt i forhold til befolkningen, som den ellers ville savne. Jeg bemærker også, at partiet venstre trods sine betæneligheder altså alligevel ikke er så betænkeligt, at partiet mener at måtte stemme imod denne ophøjelse til lov.

Med ophøjelsen sker der for det første det, at en storkonflikt undgås, og for det andet det, at der sikres det danske arbejdsmarked fred i 2 år, hvilket i sig selv har en betydelig værdi for beskæftigelsen og for den økonomiske udvikling og den sociale tryghed.

Fra flere ordføreres side har det været sagt, at dette er blevet født i hast, som sjuksarbejde, og hvad man ellers har kunnet finde på at sige. Må jeg understrege, at det, der er sket i det sidste døgn, jo ikke er, at folketingets arbejdsmarkedsudvalg har siddet og udformet det grundlag, som skal være gældende på arbejdsmarkedet i de kommende to år. Det, der er sket, er, at arbejdsmarkedsudvalget har diskuteret det grundlag, som er udformet af parterne selv og med forligsmandens bistand, og det vil sige, at det grundlag, der kommer til at gælde for det danske arbejdsmarked i de kommende to år, er nøjagtig lige så godt gennemarbejdet og teknisk og sagligt forsvarligt, som hvis forslaget havde været vedtaget af begge parter.

Ved vurderingen af mæglingsforslagets økonomiske konsekvenser lægger vi betydelig vægt på regeringens erklæring om, at den er parat til at foreslå foranstaltninger til sikring af, at augustforligets målsætning gennemføres også på områder, som ligger uden for selve mæglingsforslaget.

Partiet venstre har stillet et ændringsforslag, der vedrører omregningen på alle områder af dyrtidsreguleringen til ensartede beløb svarende til 60 øre pr. time. Vi deltager i beklagelsen af, at det ikke er lykkedes parterne at opfylde det, som blev dem pålagt allerede i 1975. Når vi alligevel ikke kan støtte det ændringsforslag, som venstre har stillet, skyldes det flere forhold. For det første, at vi er meget betænkelige ved de rent tekniske vanskeligheder, forslaget ville rejse. Vi tror, det ville være van-